

TEKSTI: MIRVA HEIKKILÄ
 KUVA: SUSANNA NORDVALL

”Aikuinenkin tarvitsee kasvatuskumppanuutta”

Opintokeskus Siviksen asiantuntijalle, valtiotieteen tohtori **Marion Fieldsille** tutkimus on pieni mutta tärkeä osa työtä. Hän muistuttaa, että aikuisuus on koko ajan pitenevä aika ihmisen elämässä.

MINUSTA TULI TUTKIJA käytännön kautta, kun tein koulutuspolitiikan maisteriopintoja Britanniassa vuosituhaten vaihteessa. Suomessa olin ollut mukana muun muassa ylioppilaskunnassa, joten ajattelin erikoistuvani korkeakoulutuksen tutkimiseen. Olin kuitenkin ollut myös suunnittelutyössä silloisessa Espoon työväenopistossa, nykyisessä Omniasa, ja toiminut järjestöissä kouluttajana. Käytännössä aikuiskoulutuksen ja elinikäisen oppimisen tutkimus löysivät minut.

Työssäni vedän pääasiassa hankkeita ja teen muuta kehittämistyötä. Niiden ohessa tulee välillä tilaisuus tutkia: tutkimus on pieni, vaikkakin mieluinen osa asiantuntijatyötäni. Väitöskirjani koski elinikäistä oppimista järjestötoiminnassa, ja nyt edistän sitä käytännössä.

AIKUISKASVATUSTIEDETTÄ TARVITAAN yhteiskunnassa muistuttamaan aikuisena kasvamisen mahdollisuuksista. Törmään koulutuskeskustelussa aika usein ajatukseen siitä, että elinikäisestä oppimisestakin puhuttaessa puhe loppuu toisen asteen koulutukseen. Aikuisuus on koko ajan pitenevä aika ihmisen elämässä: voimme olla toisillemme hyödyksi ja oppia uutta, ja löytää siten merkitystä elämään.

Marion Fields arvostaa pitkän linjan aikuiskasvatustieteen tutkijoita: ”Viime aikoina olen hyödyntänyt arjen dialogitaitoja edistävässä Erasmus+-hankkeessamme Dialogue in Adult Learning brasilialaisen kasvatustieteen filosofin Paulo Freiren sorrettujen pedagogiikkaa.”

HAVAITSIMME ERÄÄSSÄ HANKKEESSAMME, ETTÄ TUNTEET OVAT KESTÄVÄN ELÄMÄNTAVAN OPPIMISESSA TÄRKEÄMPIÄ KUIN ARVAAMMEKAAN.

SEURAAVAKSI HALUAN TUTKIA vertaisoppimista, jota kohtaan minulla on ainainen kiinnostus. Tahdotoin syventyä ilmiöön yhteisen tiedon rakentelun näkökulmasta. Lisäksi minua kiinnostaa, miten tunteet näkyvät vertaisryhmissä ja millainen voimavara ne ovat vertaisoppimisessa. Saimme taannoisessa hankkeessamme viitteitä siitä, että tunteet ovat kestäväen elämäntavan oppimisessa tärkeämpiä kuin arvaammekaan. Huomasimme samalla, että aikuisenkin tarvitsee kasvatuskumppanuutta perheestään, vertaisistaan ja muilta tahoilta. Emme ole niin itseohjautuvia kuin ajatellaan.

Juuri nyt minulla ei ole työn alla tutkimuksellisia tehtäviä, mutta ensi vuonna luvassa on tekemistä ennakointiin ja vapaaehtoistyöhön liittyvien kyselyiden parissa.

KOLLEGOILTANI SAAN vertaistukea ja innoitusta. Olen aika löyhästi kiinnittynyt tutkijayhteisöön, mutta se syventää ymmärrystäni siitä, mitä vapaassa sivistystyössä teemme.

Dialogia tutkijoiden ja vapaan sivistystyön toimijoiden välillä tarvitaan, jotta ymmärrämme yhdessä, millaisten kysymysten parissa toimimme.

Viime aikoina olen pohtinut esimerkiksi eriäviä käsitteitä sivistyksestä.

KUN EN TUTKI tai tee töitä, opiskelen kieliä ja musiikkia. Olen siis innokas elinikäinen oppija. Käyn lisäksi kulttuuririennoissa, patikoin ja luen.

Usein varsinkin järjestöhommissa huomaan jonkin tutkittavan asian käytännössä, ja taas voin ammentaa siitä osasta elämäni tutkiessani ja kehittäessäni. Vaikka tutkimus ei aina ole mielessä, järjestöissä oppimisen tutkimus liittyy elämäni monin tavoin.

Klassikko, johon palaan

Olen hyödyntänyt viime aikoina työssäni amerikkalaisen aikuiskasvatustieteilijän **Jack Mesirow'n** teosta *Uudistava oppiminen – kriittinen reflektio aikuiskoulutuksessa* (Gaudeamus 1995) ja filosofi **Eero Ojasen** *Sivistyksen filosofiaa* (Kirjapaja 2008). Kehittämistyö on liittynyt muun muassa järjestöissä sivistymiseen kestäväen elämäntavan omaksumisen tukena. Näiden teosten ajatuksia yhdistelemällä olen pystynyt kokoamaan omia ajatuksiani siitä, millaisia sivistäjiä järjestöt voisivat olla.

Sarja vie aikuiskasvatuksen tutkijan arkeen ja verkostoihin. Sen tuottaa Aikuiskasvatuksen Tutkimusseura.